

XI – TOÒITO DE ANDRUCHO

O concelleiro de Urbanismo que deu os permisos.

A vida son dous días. Dous, nin un máis, e hai que vivila, non si? Que pega tes logo que poñerme? Iso é o que fago, vivir, vivir ben, todo o ben que podo. Mais para iso fan falla moitos cartos, moitiños. Hai que andar cos petos cheos se se quere gozar sen cancelas do que o mundo nos ofrece.

Cadaquén ten os seus motivos, que hai xente altruísta e haina tamén oportunista, pero eu non che vou dicir máis claro o porqué de que me metera en política; para que digas despois que non imos coa verdade por diante. É certo que non quixen estudar, e non foi porque eu non sexa espelido dabondo, eh? O que ocorre é que na clase aburríame; os mestres só explicaban trangalladas que non servían para nada, inútiles para a vida. Cando o meu pai cansou de que repetise cursos e me mandaran sancionado para a casa meteume con el a traballar na taberna. Aquilo non era vida: a choiar todo o día por catro cadelas e unha miseria de propinas, aturar bebedelas e soportar desprezos; tratábanme como se fose un farrapo vello, menos aínda que un paria da India: neno para aquí, neno para alá... Polo menos deume para coñecer moita xente e poñerme ao corrente de moitos segredos, esas confidencias que se contan cando bebes dúas chiquitas. O demais, chegar até aquí e coller unha boa posición no concello, tampouco foi tan difícil. Pode facelo calquera, só hai que contactar coa persoa adecuada e conseguir que che metan ben arriba nunha lista. Máis nada. Non precisas nin saber falar.

Tampouco vaias facerte á idea, polo que conto, de que son tan egoísta; non quero nada distinto do que quere todo o mundo, do que de seguro ti mesmo queres: un bo buga; o piso e mais o chalé na praia; unha moto molona para o bo tempo, que cada ano dura máis e se lle saca máis proveito; alfaias e trapiños para a compañeira; bos colexios e de prestixio para a nena, cunha morea de extraescolares, iso si, que está nunha idade

moi difícil e non é cuestión de tela amolando todo o día casa adiante; unha viaxeciña ao ano, cando menos, até o Caribe ou así, pois moito presta botar o día na hamaca a carón da piscina, relaxándose deste stress da vida moderna! Que máis queres que che diga? Os cartos esváense por entre os dedos sen que un se dea de conta, iso é algo que seguro que xa sabes por ti mesmo. Eu cando menos non fun nunca un descarado, que tamén sabes que hai moito chimpafigos que caía coa fame e ao mes de andar na política xa invitaba a toda a parroquia cun billete de millón enriba da barra da taberna. Xa coñeces o que fixo o alcalde aquel, o que deu permiso para catro alturas no edificio e agora vive no quinto? Eu polo menos fixen ben a tarefa, con disimulo, fun mercando aos pouquiños: agora un piso, logo un terreño, máis tarde outro pisiño; iso si, poñendo as propiedades a nome da familia, non vaia ser o demo. A casa da aldea e mais o piso novo son de mamá; o dúplex e as parcelas a carón do mar, dos meus avós; os titulares dos negocios son os nenos; co meu pai, ese negreiro chuchasangues, non me levo; e a nome da muller, pouca cousa: un piso, o coche vello... e nada máis, que eu recorde, pois ela non é parente de sangue e nunca se sabe, calquera día, cando menos o agarde, déixame por outro ou pide o divorcio e non me queda nin un can.

Aínda así, e despois de todo o que fixen pola vila, que ben se ve o bonita e moderna que está, hai quen se atreveu a me dicir en toda a cara que son un pirata de despacho con traxe e gravata no pescozo na vez de parche no ollo, que penso que

teño patente de corso e que non me chega con vivir a conta dos cartos dos demais, senón que por riba prevarico e meto a man no peto. Vaia barallocas, o que tal hai que oír! O mundo está ben cheo de envexosos e desagradecidos! E para eles máto-me a traballar? Pasa un día pola vila e dime logo se non quedaron ben xeitosos o paseo marítimo, a rúa comercial e mais as edificacións do novo ensanche da Veiga. E se o río desbordou a culpa non é miña, que o tempo non o controlo eu e, se me apuras, será cuestión dos técnicos chafalleiros do departamento de Medio Ambiente que non asesoraron como debían. A culpa é deles, non me cabe dúbida. Haberá que abrílles expediente a todos! Cos ineptos cómpre ter man dura e dar un escarmento, non pode ser doutro xeito. Se cando temos entre mans un proxecto de envergadura, unha... urbanización, poñamos por caso, e o informe que nos chega da oficina técnica é positivo e asinado polo arquitecto ou o aparelador –perdón, arquitecto técnico– que podemos facer nós, o alcalde e mais o seu equipo de goberno? Pois o mesmo: estampar a nosa firma.